

Égigérő

2007 HÚSVÉT

Van-e lelkünk Húsvéthoz?

A tavasztól ihletetten, Húsvétról elmélkedve ismét kedves írómhoz, Jankovics Marcellhez fordulok. Fél száz névtelen magyar című kötetében olvasom, miként sikerült megtudnia, hogy március van (172-174. old). Egy budai sarokház falának támaszkodó, ősz világtalan embert szólít:

„Didergő, reszkető kezével kitarítja a jéghideg napfénybe az üvegfedelű dobozt, amelyben néhány szegényes képeslap és néhány skatulya gyufa esdekel a hallgatag ember helyett: végy meg, vigy magaddal. Gazdámval tettél jót...

– Józsi bácsi – és megcsörrentem én is szegényes obulusomat a doboz üvegjén – nem fázik itt a sarkon?

– Nem én, kérem szépen... Hiszen március van. Ilyenkor szoktam kiállani ehhez a falhoz, Isten nevében, már vagy húsz esztendeje. Már több is húsznál, hogy világtalan lettem.

– Jó kalendáriumra lehet, mely ilyen biztosan megmondja a március kezdetét.

– Nekem nincs, kérem. Én sohasem nézem a kalendáriumot. Nem olvashatom, Szent András hava van-e vagy Kisasszony hava virrad-e? Nem látom.

– Hát talán számolja a napokat?

– Azt sem. Nekem huszonnégy óráig tart minden álmatlan éjszaka, vagy huszonnégy óráig a ragyogó virradás, amelyről álmodom.

– Ugyan, árulja el nekem, honnét tudja akkor, hogy március van?

– Kinyitom az ablakomat. Egy nagyot lélegem. Valami van a levegőben. Hogy úgy mondjam, – kérem alázatosan – van lelkem hozzá, hogy megérezsem a márciust...

Lassan odább ballagtam, hogy ne álljak útjában azoknak, akik arra a kis üvegtáblás dobozra akarják rakni filléreiket. Valami velem jött, – a három szó: van lelkem hozzá...”

(folytatás az előző oldalról)

Húsvét, az ünnep, de a tavasz titka is talán csak annyi, hogy *van-e lelkünk hozzá*. Miként készítjük elő a szívünket a Feltámadásra? Ki tudjuk-e takarítani a régi kovászt, a rosszság és a gonoszság kovaszát, hogy a tisztaság és igazság kovasztalanságával ünnepeljünk (1Kor 5,6-8)? *Milyen lélek lakik bennünk?* A felemeltetés felé induló Jézus kijelentő mondatát: „Nem tudjátok, milyen lélek van bennetek.” (Lk 9,55) -ma ekképpen formálja kérdéssé a Feltámadott. Húsvétról, miként a tavaszról sem tudni vagy értesülni kell, mintha a naptárunkat lapoznánk, és a Bibliánk, benne az evangéliumok, az egyházi esztendő kalendáriumaként szolgálnának. A tavaszt, az ünnepet, *érezni kell*, kibetűzve az eseményekben és azok mögött meghúzódó, megbúvó isteni szándékot. Az ész világában a csodát, a fizika törvényeihez hűségesen ragaszkodó tárgyakban az örökmozgó elemi részecskék megállíthatatlanságát. Kinyitom az ablakomat – a lelkem, a hitem ablakát – és *megérezem a Húsvétot*, átélem a feltámadás ámulatát. Nem csupán álmodom, de világtalanként is elmém tárul a ragyogó virradás: „Láttam az Urat!” (Jn 20,18). Ha van lelkünk az ünnephez, akkor nem remegés, döbbenet és némaság fog el minket az élmény után, mint Salómét és a két Máriát (Mk 16,1-8), hanem inkább nagy örömmel futunk, hogy megvigyük a hírt másoknak is (Mt 28,8).

Húsvét *evangélium*, az örökkévalóság ígéje. Amennyiben van lelkünk hozzá, joggal kérdezi tőlünk is az író:

„Atyámfiai, akik ékességes és kényelmes életet éltetek és éltek ma is, miért horgaszjátok le fejetekeket minden rossz hírnél? Ti, kishitűség álprófétái, miért féltitek egymásra a haza jövőjét? F fiatal véreim, akik mindegyike nagy föltalálónak tartja magát, mert hogy föltalálta volna a boldogítás nagy mesteriségét, miért nem találjátok föl inkább magát a boldogságot? Ez jobb volna, mert bizony, aki mindenkit akar boldogítani, az rendesen önmaga boldogtalan... Ugyan jó magyarok, miért is kell a mi portánk elé mindig csak szomorúfüzet ültetni, mikor mégis csak szebb volna egy-egy rózsató, de még az a kedves, táblás orcájú napraforgó is...

Vigyázat! vigyázat! – jön és jön az idő, ez az óriás gyorsvonat – és keresztezi a mi kis tanyánkat is. Ki félne az Időktől? Csak az önzők, kishitűek. Az önzetlenek szemhatárán mindig hajnalodik és tavaszodik. Csak legyen lelkünk hozzá!

Csak legyen lelkünk hozzá, hogy megérezzük márciust. Így tanultam az én utcasarki emberemtől, aki pedig nem látta, hogy naponta egy-egy kakasszóval hosszabbodik a nap. De volt lelke hozzá, hogy megérezze... Nyissuk ki az ablakokat, – mindenütt, hogy megérezzük, van valami a levegőben... ”

Kedves Olvasó, téged is hívlak: 2007 tavaszán, legyen lelkünk Húsvéthoz!

A gyülekezet munkarendje 2007. áprilistól júniusig

2007. április

1. vasárnap VIRÁGVASÁRNAP
10:00 h családi istentisztelet, 11:30 h istentisztelet
- 2-4. hétfő-szerda
18.30 h böjti igehirdetési sorozat
5. csütörtök NAGYCSÜTÖRTÖK 18:30 h istentisztelet
6. péntek NAGYPÉNTEK 10:00 h istentisztelet, 18:30 h passióolvasás
8. vasárnap HÚSVÉT VASÁRNAP 10:00 h istentisztelet
9. hétfő HÚSVÉT HÉTFŐ 10:00 h istentisztelet
23. hétfő 18.30 h Keresztyén Értelmiségi Fórum (Pröhle Gergely)

2007. május

- 4-5. péntek-szombat
ifjúsági kirándulás Bánkra
6. vasárnap CANTATE VASÁRNAP
10:00 h családi istentisztelet, 11:30 h istentisztelet
11. péntek 17.00 h. konfirmációi vizsga, szeretetvendégség
13. vasárnap 10.00 h. istentisztelet, konfirmáció
17. csütörtök MENNYBEMENETEL ÜNNEPE 18:30 h istentisztelet
19. szombat gyülekezeti kirándulás a jeli arborétumba
20. vasárnap 11:15 Közgyűlés
27. vasárnap PÜNKÖSD VASÁRNAP 10:00 h istentisztelet
28. hétfő PÜNKÖSD HÉTFŐ 10:00 h istentisztelet

2007. Június

10. vasárnap 10.00 h tanévzáró istentisztelet
16. szombat 16.00 h kerti összejövetel
- 25-29. hétfő-péntek
társasutazás Prágába

A munkarend nem tartalmazza a rendszeres heti és kétheti alkalmakat.

Gyülekezeti alkalmainkra szeretettel hívjuk és várjuk testvéreinket!

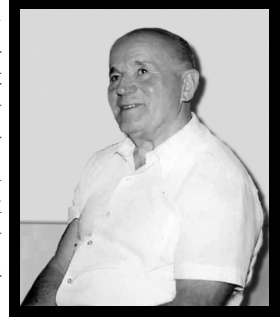

Lapzártakor érkezett a hír, hogy Csománé Forgács Emma elhunyt. Mindannyiunk szeretett Emmi nénije a gyülekezet hűséges tagja, hosszú éveken át aktív presbiter, irodalmi estjeink fő szervezője, a keddi és csütörtöki órák résztvevője volt. A gyülekezet egésze mellett öt fia, tizenegy unokája és dédunokái gyászolják. Erdélyi magyar és német származású család második gyermekeként született Békéscsabán. A Lorántffy Zsuzsanna Leánygimnázium elvégzése után a Pázmány Péter Tudományegyetemen szerzett diplomát. Életét a tanításnak, az irodalom megismertetésének, családjának és a regényírásnak szentelte. Legendás verstudása, irodalomismerete dacára egész életében gimnáziumokban, ipari iskolákban tanított (a magyar mellett olykor németet és kémiát is), szívvel vállalva e küldetést. Nagyon szerette a fiatalokat. Utolsó megjelent interjújában, 2006. októberében a Hegyvidék c. újságban így vallott (férjével): „Lajosommal közös volt bennünk az otthonteremtés vágya, a gyermekvállalás komoly szándéka, s főleg az Istenbe vetett hitünk... Gyermekként neveltek bele a vallásosságba és a templomjárás ünnepi rítusába. Ebben a testvéri közösségben vigaszok és kis csodák vannak...”

Isten áldja meg Emmi néni egész életének nagy csodáját most, hogy magához szólította őt Teremtője!

Dobó József hazament Urához

Március 11-én ritkán látott, több száz embernyi tömeg búcsúzott templomunkban Dobó Józseftől, a „kommunizmus szelíd áldozatától”. Úgy élt gyülekezetünk tiszteletbeli presbitereként, hogy sokan nem is tudták: micsoda szenvedések – négy év Recskén és Rákosi börtöneiben, embertelen megaláztatások – közepette tartotta meg annak idején hitét az Úristenben, majd nevelt föl négy csodálatos gyermeket, s vállalta egész életében a mellőzötteknek, üldözötteknek jutó kétkezi munkát.

Testén örökre megmaradtak a verések külsérelmi nyomai, de a lelke fiatal, sértetlen maradt. Isten mindvégig vele volt a szó átvitt és valós értelmében még a gödör alján is – emlékezett prédikációjában Bácskai Károly lelkész. A ma elkényelmesedett embere talán nem is tudja elképzelni, mit jelentett az ötvenes években elveszíteni MINDENT, s ilyen körülmények közepette is megőrizni az erkölcsi tartást, hitet. Jóska bácsi – ahogy családja szólította: Apóka – nem sokat beszélt emlékeiről, testamentumáról, még az őt kérdező lelkészünknek sem, amikor őt kántorként a Farkasréti sírkertben temetésekre kísérte. Bölcsen és derűvel megnevelte az emberhez méltatlan múltat.

Jóska bácsi 1921-ben született Balassagyarmaton. Katonai iskolák után 1944-től harcolt a fronton a II. világháborúban, Világosnál sebesült meg. Az Államvédelmi Hatóság (ÁVH) 1949-ben tartóztatta le, a kistarasai internálótáborból 1950-ben került Recskre, a „magyar Gulágra”. Néhány nap után megszökik, de mivel a törvények felett álló ÁVH erre szüleit, családját is lefogja, kínozza, önként feladja magát. Recskén a bosszúálló ávosok állította vesszőfutásban, majd hét hónapon át egy, a világtól elzárt, vizes pincében Budapesten megjárja a „halál árnyékának völgyét”. Végül az átmeneti enyhüléskor, 1953-ban szabadul, ám nyugdíjas koráig csak nagyüzemekben, intézetben, majd végül a metró diszpécserként dolgozhatott.

Élete segítette lelki házzá összekovácsolni a budahegyvidéki és a budavári evangélikusokat. Amíg tudott, énekkari tagként, bibliaórák látogatójaként volt velünk. Felesége és gyermekei presbiterként, másodfelügyelőként

((folytatás a következő oldalon))

((folytatás az előző oldalról))

szolgálják az evangélium ügyét. Ahogy a búcsúztatón legidősebb fia, György fogalmazott: emberséget, gerinccséget, tisztességet, az élet elviselésében alázatot lehetett tanulni tőle. Saját keresztjét végigvitte az úton. Emléke legyen áldott!

Apónak

Ne aggódj!
Agyad már nem tartja meg úgy a dolgokat,
mint hajdanán.
Átúszik rajta a közelmúlt, ahogy
a nyári égbolton a báránnyfelhő.
Nem hagy nyomot.

Már készülsz lassan
vissza Teremtődhöz,
hol az evilági tudás
csak annyi, mint villámfény rajzolta árnykép:
Értéktelen.

Odaát
egészen más
tudásra lesz szükséged,
mit - ha nem is tudod -
szívedben hordasz,
s már mindig a tiéd marad.

Erre készül lelked,
s adja át neki tested mindazt,
mi valaha oly fontos volt,
hogy majd
- színről színre -
Elébe állhass,
s szólhass:
"Itt vagyok."

Ne félj hát!

Dobó József: Megszöktem Recskről

„...A nem lábra szabott, ócska, összeszáradt bakancsok, csizmák véresre törték a lábunkat, a görcsös kalapácsnyelek pedig a tenyerünket. A géppisztolyos ávosok egymástól mintegy ötven méterre álltak körülöttünk, s arra ügyeltek, senki se hagyhassa el a munkahelyet, és mindenki dolgozzék. Szerencsémre a fakitermelő csoportban kaptam beosztást. Az egyik hajnalon a munkakezdés után a kidöntött fák ágait kellett egy-egy nagyobb csomóba húzgálnom, amikor észrevettem, hogy vannak olyan pillanatok, amikor az örök engem nem láthatnak. Úgy esett, hogy amikor az egyik jókora lombos ágat vittem csomóhoz, az egyik őr valakivel el volt foglalva, egy másik pedig nem figyelt felém. Itt a kedvező pillanat, gondoltam. Néhány másodpercig várakoztam, hogy meggyőződhessenek, egyik őr sem vette észre, hogy a gallyrakás mögött maradtam. Majd egy kisebb mélyedést kihasználva a munkahelytől ellentétes irányba osontam az első nagyobb takarást adó bokrokig, fáig. Elértem a kerítést, szétfeszítettem a szögesdrótot, átbújtam rajta, jó néhány méternyi futás után bevettem magam az erdőbe. Szabad voltam! Leírhatatlan boldogság fogott el. Több mint tizenhárom hónapi rabság után ismét szabadon lélegezhettem. Rövid fohász után tájékozódtam...”

*In Sztáray Zoltán: Csákánykő. A recski kényszermunkatábor.
Bp., Püski, 1997.*

Fénybe boruló templomtorony

Kék Golyó utcai templomunk különálló tornya 2006. decembere óta esténként fényárba borul. Híveink, a környéken lakók és az erre járók számára is nagyon szép látvány a megvilágított templomtorony. A torony tetején lévő kereszt még nincs kivilágítva, mivel erre egyelőre nem volt anyagi fedezetünk. Tervezőnk, Varga János teljes körű kiviteli terveket készített gyülekezetünknek, amely alapján megvilágíthatóvá válna a torony mellett a toronytető, a tornyon lévő kereszt, az áttört fal nyílásai, illetve kívülről az oltár üvegablakai. A munkálatok ütemezését – a presbitérium felkérésére – Jalsoviczky Béla, dr. Müller Miklós és ifj. Vidovszky István határozta meg. Köszönjük a XII. kerületi Önkormányzat 2006. őszen nyújtott anyagi támogatását, amely – gyülekezetünk tehervállalása mellett – lehetővé tette a toronyvilágítás kiépítését és üzembe helyezését. A következő ütemben, minden reményünk szerint ebben az évben tudjuk kiépíteni a toronytető, a kereszt és az áttört fal díszkivilágítását. Bízva az önkormányzati segítségben, ezek a munkák a 2007-es árszinten megvalósíthatónak látszanak. Az oltártér ablakainak külső megvilágításával zárulnak majd le a munkálatok. Az üzemeltetési

költségeket jelenleg gyülekezetünk viseli. A későbbiekben ezek finanszírozására a megfelelő fővárosi intézményeknél is pályázni fogunk, a más gyülekezetek által már bejáratott rendszer szerint.

Kézdy Pál

Telt ház Balatonszárszón

Az idei családi-ifjúsági hétvége egy kicsit eltért az eddigiektől. Szakítva a korábbi évek hagyományaival, idén Révfülöp helyett Balatonszárszót választottuk(tam). Mindez Végh Szabolcs ottani vezető csábításának köszönhető, aki tavaly pünkösdkor hívogatta a csapatunkat az Evangélikus Konferencia és Missziói Otthonba. Akkor könnyelműen garanciát vállalt arra, hogy február közepén korcsolyázható Balaton vár bennünket. A jég „nem jött be”, de ezt leszámítva minden a helyén volt.

A 80 fős létesítménybe 81-en érkeztünk a február 16-18. közötti hétvégére, azaz „telt ház” volt. A legfiatalabb még nem volt egy éves, a legtapasztaltabb pedig ..., de nem is ez a lényeg. Összesen 46 felnőtt, 25 gyerek/ fiatal és 10 kisgyermek zavarta fel Balatonszárszót téli álmából. Zömében családok érkeztek gyülekezetünkbe, de szerencsére voltak többen még a családalapítás előtt állók közül is. Nagy örömünkre velünk töltötte a hétvégét a vidékre költözött Bogdányi Gábor és népes családja. Idén először fordult elő, hogy nem tudtunk minden jelentkezőnek helyet biztosítani.

Péntek este az érkezés után vacsorával, majd az azt követő áhítattal (Keczkó Pál szolgálataival) kezdődött az együttlét, ami a gyerekek lefektetése után kötetlen beszélgetéssel, játékkal folytatódott. A szombati két áhítaton két lelkész kismama, Bogdányi Marcsi és Keczkó Szilvi szolgált közöttünk.

Szombat délelőtt a csapat nagy része meglátogatta a szőlőskislaki fazekasházat és a boglári kilátót. Délután a gyerekeknek álarckészítést tartottunk, míg a felnőttek bibliodráma foglalkozáson vehettek részt Szökendi Attila és Andi vezetésével. Este az áhítat után az érdeklődők megismerkedhettek Bert Hellinger családállítási elméletével, az előadó Szökendi Attila volt. Az este beszélgetéssel, borozgatással zárult.

Vasárnap délelőtt családi istentiszteletet tartottunk, amin Bácskai Károly és Keczkó Pál lelkészeink szolgáltak közöttünk, majd ebédig a kertben töltöttük az időt, játékkal, sétával. Ebéd után egy, remélem mindenki számára emlékezetes hétvége útravalójával indultunk haza. Ezúton szeretném megköszönni minden szolgáló segítségét, külön kiemelve Keczkó Pálnak az előkészítésben és a helyszíni szervezésben nyújtott támogatását.

Erős vár a mi Istenünk!

Mihályi Szabolcs

Tisztázni múltunkat

Beszélgetés a pénteki ifjúsági órán

A pénteki ifjúsági óra meghívására tartott előadást Hegyvidéken Kertész Botond, a Magyarországi Evangélikus Egyház Tényfeltáró Bizottságának tagja az egyházba a szocializmus évei alatt beépített ügynökökről. „Többen közülük, akivel beszéltünk, azt mondta: „ha nem én, más megtette volna ugyanezt” vagy hogy „így tudunk sok mindent elérni az egyház számára: templomokat tataroztunk, ezzel a teológiával normális életfeltételeket teremtettünk mindenkinek” – idézte fel az előadó.

Megérte-e az ügynökök hozzáállása? – tette fel a kérdést előadásában Kertész Botond. Az egyháznak mindig megvan a lehetősége, hogy „a katakombákban” akár püspökök, sőt papok nélkül is megmaradjon, hiszen nem ezek, hanem a Szentlélek tartja meg. Ez történt az ellenreformáció mintegy 200 éve alatt is. Hiába a besúgók mentegetődzése, utólag, ma nem az „okos, rugalmas” Káldy Zoltán püspökre (ügynökre) tudunk példaképként felnézni, hanem az ő szerinte „merev, buta, a kor szavát nem értő” Ordass Lajos püspökre. Az együttműködés vagy ellenállás máig ható következményeinek mérlegelése azonban nem a tényfeltáró bizottság feladata, hanem az egyház teljes közösségéé.

A történelmi, levéltári munkát végző bizottság – noha alig kezdte meg tevékenységét – máris támadások keresztjébe került. Egyes vádak szerint „feszültséget keltenek” az egyházon belül, és rossz híret keltik kifelé. Ráadásul, mivel a testület tagjainak többsége fiatal, nincs is „történelmi rálátásuk” munkájukhoz.

Korlátot jelent az is, hogy nincs meg minden forrás: az állambiztonsági szolgálatok levéltárában például máig nem adják ki a beszerzési, úgynevezett B dossziékat. Így meglehet, hogy egyes bűnösök működésére sohasem derül fény, a kutatóknak pedig vállalniuk kell a részlegesség vádját. Ellentmondásos lehet egyetlen személy megítélése is. Van, aki esetében például megvan a beszervezést igazoló 6-os karton, azon vannak is bejegyzések, (mondjuk például arról, hogy az 1984-es Lutheránus Világgyűlést megelőzően irányították át az Államvédelmi Hivatal szektás és egyházi elhárítási alosztálya alá), de a más helyen gyűjtött konkrét jelentéseknek egyelőre nincs nyoma.

A bizottság szerint, ha ők nem, foglalkoznak mások az ügynökkérdéssel. Mégpedig olyanok, akik – túlfűtött egyházellenességgel pótolva a tényeket – valóban kárt okozhatnak az evangélikusság megítélése szempontjából. Ahhoz

viszont, hogy az egyház tovább tudjon lépni, szembe kell néznie a múltjával. Az egyházüldözés nyíltan, vagy titokban az ügynökök nélkül is végig folyt a szocializmus évei alatt. Ám a rendszerrel egyházuk kárára együttműködők felelősségét nem szabad ezzel a ténnyel eltakarni.

A rendszerváltással ráadásul nem zárult le minden. A kommunizmus ügynökeinek – akár püspökök, teológiai tanárok, egyéb vezetők voltak – szerepük volt abban, hogy kik lettek az utódaik. Az ideológiailag megbízhatóbbak kiválasztásának (kontraszelekció) így máig ható következményei lehetnek. A bizottság célja ezzel együtt a tudományos kutatás, egyúttal az is, hogy a téma kikerüljön a publicisztika és a „listagyártás” köréből.

Óriási különbség volt ügynök és ügynök közt – emelte ki Kertész Botond. Voltak, akik esetében világos: csak húzódozva működtek együtt, lényegtelen, semleges adatokat közöltek. Nem véletlen, hogy egyik lelkészünk – akit gyilkos fenyegetésekkel vettek rá az együttműködésre – jelentéseiben a rezsimit megtévesztő módon mindenkit „haladónak”, a szocializmust szerető embernek ír le. Azok viszont, akiket sohasem lehetett beszervezni – mint például Kende Györgyöt – kis kültelepi állások vártak, gyermekeiket még az érettségi letételében is megakadályozhatták. Az igazsághoz tartozik viszont, hogy még akár az ártatlan jelentések egy-egy elemét is felhasználhatták később mások ellen, például beszervezésre, megfélemlítésre (mondván, „*még ezt is tudjuk rólad*”).

A későbbi időszakokban, főképp e 70-es években beszervezettek pedig már nem a fenyegetettség, hanem az egzisztenciális előrelépés érdekében vállalkoztak e szerepre. Aki ügynök lett az egyházban, annak persze mindenképp tudnia kellett, hogy saját „hóhéraival” köt kompromisszumot. A Párt ugyanis határozatban mondta ki az egyház elsorvasztásának szándékát.

A történetek tisztázása az áldozatok joga – szögezte le Kertész Botond. Ha valaki a kommunizmus évei alatt élvezhette az együttműködés előnyeit, annak most viselnie kell annak erkölcsi következményeit is, hiszen jogi, vagy egzisztenciális „megtorlásra” ma már senki sem gondol. Ám egyházunk etikai alapállása rendülne meg, ha egy helyre tennénk a jelentőket azokkal, akik ezt – vállalva minden üldöztetést – elhárították.

A kor beszervezett vezetői ugyanakkor nem csak ügynökök voltak, de egyházi vezetők is. Az utókornak azt is meg kell ítélnie, hogy ezzel az „IS”-sel miképp sáfarkodtak. Bonyolítja a képet, hogy az egyházpolitikailag kétes szerepet játszó lelkészekből is sok gyülekezeti tag kapott értékes kincseket ígéhirdetéseik, vagy más lelkipásztori munkájuk gyümölcseként. S még egy fontos tanulság: nyomasztó jelenlétük ellenére ezekben az évtizedekben sem csak az ügynökök

(folytatás a következő oldalon)

(folytatás az előző oldalról)

szabták meg az egyház életének irányát. Isten ekkor is megtartotta népét. Az ügynökkérdés összességében két módon árthat az egyháznak: ha hallgatunk róla, vagy ha közelmúltunkat csak ebből a szempontból vizsgáljuk. A bizottság keskeny és kitaposatlan úton jár. Mit hozhat a jövő? Németországban, ahol nagyobb apparátussal fogtak hozzá a munkához, 16 éve nem tudják lezárni az ügynökről szóló kutatásokat. Az áldozatok lelki gondozásával pedig – Magyarországgal megegyezően – ott is elfelejtettek foglalkozni.

Binder István

Őrségváltás az orgonánál

Gyülekezetünk a március 11-i istentiszteleten, bensőségesen búcsúzott Győri Noémittől, eddigi kántorunktól, aki a németországi Herfordban folytatja tanulmányait. Noémi hűségesen és állhatatosan látta el öt éven át szolgálatát gyülekezetünkben. Olyan kántor volt, aki aktívan részt vett – a presbiteri üléseken és minden egyéb fórumon – a budahegyvidéki közösség életében, az evangélium üzenetét a dallamok hangján hirdette.

Az orgonapadban utódja dr. Ecsedi Zsuzsanna lett, akit gyülekezetünk – helyettesítő, segítő szolgálatai és gyönyörű orgonamuzsikája révén – már jól ismer. Az alábbiakban az ő rövid bemutatkozását olvashatjuk.

B.I.

„1988-ban a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen szereztem diplomát. 1991-93 között egyházzenei tanulmányaim végén B-szintű vizsgát tettem. A Zeneakadémia egyházzenei doktoriskolájában 1997-2000 között folytatott tanulmányok után 2003-ban szereztem meg az egyházzenei mesterdoktori címet (DLA). Doktori értekezésem címe: Luther-énekek a magyar evangélikus énekeskönyvekben. Megalakulása óta tagja vagyok a Magyar Egyházzenei Társaságnak. Folyamatosan publikálok tanulmányokat a Magyar Egyházzene című periodikában. Folyamatban lévő tudományos munkám: a Régi Magyar Költők Tára XVII. századi gyülekezeti ének c. kötete dallamainak gondozása. 2006 áprilisa óta szerkesztem az egyházzenei foglalkozó Cantate rovatot az Evangélikus Élet című hetilapban.

Megköszönöm a felkérést a gyülekezet kántori állásának betöltésére. Igyekszem legjobb tudásom szerint az istentiszteletek zenei szolgálatát ellátni, a gyülekezet zenei életét szervezni.”

Ecsedi Zsuzsanna

Meghívó gyülekezeti kirándulásokra

Május 19-én gyülekeztünk autóbuszos kirándulást szervez a jeli arborétumba. Indulás reggel 7.00 órakor a Kék Golyó utcai gyülekezeti központunk elől. Az arborétumi látogatást követően (kb. 12.30 után), egy közeli étteremben közös ebéd következik, majd hazafelé indulunk és útközben betérünk Zircre. A kirándulásra még néhány szabad hely van. A részvételi díj 3.000 Ft, mely a buszon fizetendő.

Június 25-29. között öt napos autóbuszos kirándulást szervezünk – a már előző években bevált utazási iroda segítségével – Prágába. A kirándulás részvételi díja 59.700 Ft, amely félpanziós ellátást, idegenvezetést és az útiköltséget tartalmazza. Az érdeklődők a programról részletes felvilágosítást kapnak.

Mindkét kirándulásra Özvegy Istvánné Piroskánál, gyülekezetünk adminisztrátoránál lehet jelentkezni gyülekezeti központunk irodájában.

2x1 százalék

Szeretettel kérjük gyülekezetünk tagjait – megköszönve a korábbi évek felajánlásait –, hogy személyi jövedelemadójuk (SZJA) egyik 1 százalékát a Budahegyvidéki Evangélikus Templomépítési Alapítvány (adószám 18077397-1-43), másik 1 százalékát pedig a Magyarországi Evangélikus Egyház (technikai szám: 0035) részére ajánlják fel. (Mint tudjuk, ez nem jelent a felajánlónak plusz anyagi terhet.) A felajánlásban segítenek a gyülekezeti lapunkhoz mellékel, kitöltött 1 százalékos dokumentumok, amelyek egy borítékba betéve a kitöltött SZJA-bevallásokhoz mellékelhetők.

Gyülekezetünk jelene

Mit várunk egymástól Budahegyvidéken?

Gyülekezetünk presbitériuma és tisztségviselői január 20-án új kezdeményezésként közös csendesnapot tartottak, dr. Vidovszky István másodfelügyelő szervezésében gyülekezeti központunkban. Az itt elhangzottak közül adjuk közre Kézdy Pál felügyelő és Jalsoviczky Béla tiszteletbeli presbiter előadásainak egy-egy részletét.

A tavalyi tisztségviselő-választáskor az egyik újraválasztott, fiatal presbiter testvérünk megkért, hogy ismertessem a programomat. Ennek ismertetésére a presbiteri csendesnap kínálkozott megfelelő alkalomnak. Öt pontban foglalom össze, hogy miket tartok jelenleg a legfontosabb kérdéseknek, mit várok a presbitériumtól.

1. A gyülekezet családi jellegének erősítése

Egy templomi hangversenyt követően találkoztam az egyik budapesti gyülekezet új felügyelőjével, régi, kedves ismerősömmel. Kölcsönösen megállapítottuk, hogy gyülekezetünk gondjai és örömei sok mindenben hasonlóak. Felügyelőtársam azt mondta, hogy viszont abban különböznek egymástól, hogy – ismerve gyülekezetünket – a budahegyvidéki gyülekezet családiasabb, mint az övé.

Megállapítása természetesen jól esett, és ezen azóta elgondolkoztam. A gyülekezeti családdhoz tartozást magam is jól érzem, nemcsak a testvérek, gyülekezeti tagok szeretetét, hanem azt is, hogy örömmel jöhetnek istentiszteletre, bibliaórákra, egyéb rendezvényekre, még egyes bizottsági megbeszélésekre is. Tudom ugyanis, hogy a gyülekezetben nem egymással szembenállni akaró, elnökség-párti és ellenzéki erők ülnek egymással szemben, hanem mindenki a közös ügy, a gyülekezet és tágabb értelemben az egyház és az evangélium hirdetését szolgálni akaró szándékkal jön ide.

Az egymáshoz tartozást és a Jézus Krisztusban való közösséget különösen is átélem az úrvacsora vételénél a gyülekezet tagjaival együtt. Ahogyan ez kibontakozott a korábbiakhoz képest, azt a Szentlélek gyülekezetünk felé irányuló, egészen különös áldásának tartom. Az istentiszteleti közösségben történő kereszteleket szintén. Ezek családi jellegéhez nagymértékben hozzájárul lelkeszünk személyes megszólítása a megkeresztelt gyermek családjá felé, illetve a megkeresztelt felnőtt felé.

A vér szerinti családokhoz hasonlóan gyülekezetünk családjában is vannak nemkívánatos jelenségek. Nem vagyunk egyformák, ezért szeretettel kell elviselnünk egymás hibáit, botlásait, elmaradt intézkedéseit. Jézustól kapott szeretettel kell egymást elhordoznunk.

2. Kölcsönös tájékozódás és tájékoztatás kérdései

Ahhoz, hogy gyülekezetünknek ne csak egyszerű tagjai, hanem valóban „házigazdái” lehessünk, fontos, hogy tájékozottak legyünk a gyülekezettel kapcsolatos fontosabb kérdésekben. Ezek a következők: 1. A gyülekezet rendszeres alkalmainak, várható programjainak, a gyülekezeti épület berendezéseinek, legfontosabb szerkezeti használatának ismerete, 2. Történjen a gyülekezetben bármilyen várható esemény, vendégek, átrendezés, arról előzetesen mindig tájékoztatnunk kell egymást, elsősorban az elnökség mindkét tagját és az egyházfit, 3. Szükségesnek tartom a tájékozódást egész egyházunk kérdéseiben is, ezért szorgalmazni tudom az Evangélikus Élet olvasását és a fontosabb kérdésekben a tájékozódást a szomszédos gyülekezeteknél.

3. A gyülekezet életét illetve annak fizikai biztonságát meghatározó szabályok betartása és betartatása

Ezek közül különös gondot kell fordítanunk a besurranásos lopások és betörések megelőzésére.

4. A diakóniai, látogatási munkában való fokozottabb részvétel, a budahegyvidéki és budakeszi „lappangó” evangélikusok felkutatása

Javaslom, hogy minden presbiter kérjen kézbesítésre legalább annyi gyülekezeti újságot, ahány címre negyedévenként egyszer el tudja vinni azokat, és becsöngetve egy-két szót is tud váltani a címmel.

5. A gyermek- és ifjúsági munka súlypontként kezelése

Gyülekezetünk jövője érdekében is igen nagy szükség van ennek szervezésére, és minden egyes „felfedezett” fiatal bevonására a gyülekezetünkbe.

Kézdy Pál

Óriási felelősség

... Választott tisztségviselőinktől azt várom, hogy minden tevékenységünkkel, vagy esetleg mulasztásunk során érezzük, hogy óriási a felelősségünk. Ma a keresztyén gyülekezet az egyetlen tényező, amely ebből a végtelen erkölcsi mocsárból kiemelhet és átmenthet bennünket. Vonzónak, szeretetteljesnek, érdekesnek, hitelesnek kell lennünk. Elsősorban a választott vezetőknek, de a gyülekezet minden tisztségviselőjének is. Erre nem elég csak gondolni, tenni kell érte, mindig a szükséges időben, nem amikor majd ráérek... Mit várok az elnökségtől? Várom, hogy szolgálatra, gyülekezet körüli segítségre, diakóniai tevékenységre többször merjenek kérni, felkérni. Nagyon sok testvérünk van, aki szívesen segítene, ha tudná, mikor és mit. Egyszer egy listát is bemutatam: 100 fölötti az olyan templomlátogató testvérek száma, akik valamilyen kör tagjai, segítségre megszólíthatóak. Ennyi közül mindig lehet találni az alkalomnak megfelelő segítséget. Ez a szeretetteljes hívogatás, felkérés bizony az elnökség megkerülhetetlen feladata, gyülekezetépítő hatása is óriási. Ha már létezik ez a jó szándék, később a presbitériumban is általánossá válik, mikor önálló feladatra kapnak felkérést.

Jalsoviczky Béla

Állandó gyülekezeti alkalmaink

Istentiszteletek:

Vasárnap **10.00** óraker (a hónap első vasárnapján **11.30**-kor), úrvacsorával

Családi istentisztelet: a hónap első vasárnapján **10.00** óraker, úrvacsorával

Budakeszin az új ref. templomban: minden hónap első és harmadik vasárnapján és az egyházi ünnepek másnapján **8.30** óraker

Gyermek bibliakör:

Vasárnap 10.00 óraker, az istentisztelettel párhuzamosan

Bibliórák:

Kedden 18.30 óraker (gyülekezeti)
Csütörtökön 10.00 óraker (gyülekezeti)
Hó első csütörtökén 18.00 óraker (középgeneráció)

Budakeszin (a ref. gyül.-i teremben):
Hétfőn (*havonta, a hó 2. és 4. hétfőjén*) 18.30 h-tól fiatal felnőtteknek és a középnemzedéknek minden hó 2. szerdán 14.30h-tól idősek bibliórája

Hittanórák:

Hétfőn 16.30 óraker óvodásoknak, alsósoknak és ötödik osztályosoknak, 2 csoportban

Konfirmációi előkészítő

Pénteken 17 óraker

Énekkari próbák:

Hétfőn 18.00 órától – liturgikus kórus
Pénteken 19.30 órától – gyülekezeti kórus
(alagsori próbateremben)

Az tavaly konfirmált ifjak órája:

Pénteken 18.00 óraker

Ifjúsági és fiatal felnőtt órák:

Csütörtökön (*kéthetente*) 19.00 óraker fiatal felnőttek bibliórája családoknál
Pénteken (*kéthetente*) 17.30 órától az egyetemista és a pályakezdő korosztálynak
Pénteken (*hetente*) 18.00 órától a konfirmált ifjúságnak és a középiskolás korosztálynak.

A hittan- és bibliórákra, ifj. órákra bejárat az alsó udvari kapun.

Erős vár a mi Istenünk!

Égigérő

A Budahegyvidéki
Evangélikus Gyülekezet lapja

Kiadó: Bácskai Károly lelkész
Bp. 1123 Kék Golyó u. 17.
telefon: 224-0640
e-mail: karoly.bacsikai@lutheran.hu

Szerkeszti a Szerkesztőbizottság:
Binder István, Borókay Ferenc,
dr. Borókay Réka, dr. Csonka Géza,
Kézdy Pál

[www.lutheran.hu/z/honlapok/
hegyvidek/](http://www.lutheran.hu/z/honlapok/hegyvidek/)